

God morgon älskade kyrka! Matteus 7:15-21

Regnbågsmässan 2/8 2009

Med de orden inleds gudstjänsten i MCC-kyrkan i Washington DC. Till The Metropolitan Community Church, söker sig många homo-bi, transpersoner och HIV positiva. Den kyrka som är samlad här i kväll för att avsluta Stockholm Pride, är den mest älskansvärda kyrka jag känner och det tyckte också den gamle biskopen Lars Carlzon, nu i sin himmel. Tillsammans med honom och hans änglar vill jag hälsa er med orden; ***God kväll älskade kyrka!***

God evening lovable church!

*Längtan efter att älska är det som driver en av änglarna, i filmen *Himmel över Berlin*, att vilja bli människa, att få knyta an till det jordiska och bli kropp, själ och ande.

I en av scenerna i filmen sitter två änglar i en nedcabbad bil. I stor förundran räknar de upp vad de skulle kunna göra, förutom att älska, om de blev människor.

”Tänk att kunna fiska en fisk.”

” Dricka och äta.”

” Komma hem efter en lång dag.”

”Ge katten mat.”

” Bli svart om fingrarna av trycksvärta.”

” Ljuga.”

” Känna benen röra sig.”

” Kunna säga Ah!, Oh och hej!”

”Pröva hur det känns att ta av sig skorna under bordet. ”

*Längtan efter att komma nära och få umgås med människor, särskilt med dem som av andra utpekats som syndare är en av anledningarna till att Gud blir människa i Jesus från Nasaret.

Guds människoblivande är som en djup kärleksaffär som Gud har involverat sig i med sin mänsklighet. Gud blir människa för att älska inte för att dö. Så småningom, som en konsekvens av kärleken, den djupa solidariteten och barmhärtigheten leder Jesu liv som människa till lidande och död, men det är kärleken och inte lidandet som förändrar världen. Min djupa övertygelse är att syftet med hans närvaro bland oss inte var att dö, utan att leva och att älska. Gud har i och genom Kristus en gång för alla förklarat oss vara älskansvärda och ger oss liv av sitt liv. Något som för någon kan gestaltas i en överraskande upplevelse av liv när jag väntade död, eller av upprättelse när jag väntade fördömdelse.

Det hebreiska ordet för **frälsning** eller **räddning** betyder att bli förd ut till en öppen plats, en plats där det går lättare att andas. Där det finns luft, rymd och frihet Korset är absolut centralt i den kristna tron och för frälsningen, men berättelsen börjar inte där. Bibeln och tron lär oss att den kärlek som Jesus lever ut i sin mänsklighet är samma kärlek som världen har känt till från början.

Enligt en urgammal myt skapar Gud världen genom att sjunga fram den. Gud sjunger varje skapad varelse, varje människa in i livet. Människan har därefter aldrig kunnat glömma den melodin. Kristus har kommit för att erinra oss om att vi har vårt ursprung i levande Gud och en tillhörighet till Gud som vill våra liv. Att åter upptäcka den tonen, sången som en gång sjöngs av själen, är en anledning till att vi har kommit hit i kväll.

I den här söndagens texter, åttonde efter trefaldighet, möts vi av råd om hur vi ska handskas med falska profeter.

Upprättelse och befrielse är temat i profettradiation i de bibliska texterna, i det första

förbundets, judendomen, och i det andra förbundets, kristendomen. Det handlar om att vända tillbaka från en lång fångenskap och slaveri, men också om att bygga upp något nytt efter att ha skaffat bort något gammalt. Om att få full ersättning för gamla skador, att resa sig upp, att växa, komma ut ur garderoben, att bli frisk, att göra uppror, att stråla klarare, att uppstå, att börja om från början, att vända om, komma till sig själv, bli sig själv, och få en ny grund för sitt liv. Profeterna som alltid talar utifrån kärlek för sitt folk, är ofta väldigt arga.

Som homo-bi och transpersoner kan vi känna igen oss i denna vrede. Jag minns hur vi skanderade i paraden på 80-talet: ”**Vi är arga inte snälla vi är homosexuella.**”

*Vreden över att gång på gång bli förvägrad rätten att få definiera sig och sitt eget liv, som homosexuell och kristen uttrycker Jonas Gardell i sin bok om Jesus där han skriver: *Jag är så trött på att respektera människor som inte respekterar mig.*

Erkänna människor som inte erkänner mig tillbaka. Och han skriver profetiskt: *Min Gud är de utsattas Gud, kvinnornas Gud, de homosexuellas Gud. Min Gud är de mobbades Gud, de lidandes Gud, de maktlösas Gud. Jag förklarar krig mot den andra guden.*

Liksom profeterna kanaliserar sin vrede i kampen för rättfärdighet inbjuds också vi att kanalisera vår vrede i kampen för rättfärdighet, mänsklig värdighet och mänskliga rättigheter och jordens överlevnad.

Vi förväntar oss av våra kyrkliga och religiösa ledare att de tar ansvar för sin teologi och att de håller sig med kriterier på vad som är teologiskt acceptabelt. En acceptabel teologi måste främja ett gott och värdigt mänskligt liv, som utesluter möjligheten av att ställa teologin i onda makters tjänst. Läror och dogmer som bryter ner och förminskar människor är dålig teologi, och bör avvisas. Så blir det frukten som får avgöra hur dant trädet är och var vargarna finns.

Pröva andarna står det i en av dagens texter. Avgör om de kommer från den levande, kärleksfulla och barmhärtiga Guden. Desmond Tutu, skriver i förordet till en bok som heter *We were Baptized too*, som innehåller berättelser om kristna homosexuella, att det är en hädelse att vara kristen och att diskriminera, någon som p.g.a. sin sexuella läggning inte lever upp till heteronormen eller, i linje med detta, diskriminera transpersoner som inte lever upp till könsnormen. Den förkunnelse som får som följd att människor upplever att de står utan för Guds löften är en hädelse mot Gud.

Att pröva eller urskilja andarna innebär att t. ex ställa frågor som: Vad är det som för mig till liv och vad är det som drar mig bort ifrån mitt livs källa? Vad får en människa att kunna resa sig, växa och vad är det som förkrymper och förminskar? *Is it right is it good, does it work?*

Det handlar om att urskilja patologisk och homofobisk religion från den friska, den som är förenlig med liv. HBT personer har ett speciellt behov att kunna urskilja den patologiska från den hälsosamma religionen, eftersom vi så många gånger har varit utsatta för patologisk religion, vars företrädare ofta definierar sig själva i termer av vad de är emot och sällan vad de är för.

När du ska urskilja andarna: lita på din inre kompass och dina erfarenheter! Anden bor i ditt hjärta och talar till dig genom dina erfarenheter.

Gud befinner sig i ständig personlig dialog med dem som söker den gudomliga närvaron och talar till oss framförallt genom våra känslor och erfarenheter.

Förtryckta grupper har menar många med mig, en särskild kompetens att i sitt inre kunna skilja mellan det som är gott och förenligt med liv från det som förminskar och är förtryckande, och att urskilja Guds tilltal i sitt inre. När yttre auktoriteter, familj, kyrka, religion och samhälle har sagt och säger att vi är fel måste vi söka oss längre in

och lita på den inre röst, Guds liv som bor inom oss.

För några veckor sedan intervjuades en talesman för det romska kulturcentret i Stockholm, Lars Demetri. I intervjun sa han bl a: *att Romer lyssnar på vad Gud säger, inte på myndigheter eftersom de så ofta har svikit romerna och lovat mycket som de inte har infriat.* Hans uttalande, menar jag, stärker mitt påstående, att förtyckta människor, HBT-personer i hög utsträckning har lärt sig att lita på sin inre kompass och blivit skickliga på att urskilja i sitt inre vad som är förenligt med liv, och att lita på att Gud finns i den egna personliga erfarenheten och om ett enskilt bibelord säger emot det som finns i djupet av min Gudserfarenhet måste jag kanske lämna det bibelordet till förmån för den personliga erfarenheten av Gud.

Kyrkliga och religiösa ledare har mycket att lära av homo, bi och transpersoners spiritualitet och vårt sökande efter och formulerandet av en teologi som är äkta och förenlig med ett gott, mänskligt och värdigt liv. De har också mycket att lära av det som jag gång på gång finner bland homo bi transpersoner och HIVpositiva, en hög grad av empati, gästfrihet och enastående solidaritet och en stark övertygelse om att vi behöver varandra.

Andlig klarsyn som är överskiftet för denna söndag handlar om att se och bedöma, men också om att se det stora i det lilla, se Guds rike också där vi minst anar det. Och möta Gud i de händelser som när de äger rum inte verkar ha med Gud att göra.

Det finns en berättelse om en kvinna i mogen ålder, stor och kraftig, varm och glad som en dag ska gå ut för att äta lunch med Gud. Samma dag ska också en liten pojke gå ut för att äta lunch med Gud. Till sist blir det så att kvinnan och pojken äter lunch med varandra, eftersom dom menade att dom inte hade lyckats med att finna Gud.

Men något händer i mötet mellan dessa två, så när kvinnan kommer hem och svarar på frågan vad hon har gjort säger hon; *Jag har ätit lunch med Gud och han var mindre än vad jag trodde* och när pojken kommer hem och får frågan vad han har gjort svarar han: *Jag har ätit lunch med Gud och hon var större än vad jag trodde.*

När vi möter varandra möter vi Gud. När vi ser in i en älskad människas ansikte ser vi Guds.

Till sist med ord från aposteln Paulus: *ni har inte fått en ande som gör er till slavar så att ni måste leva i fruktan igen, Anden själv, som bor i er, vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn. Låt därför ingen lägga slavoket på er igen!*

Cecilia Wadstein